

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Láttam az ablakból

*Láttam az ablakból,
amikor nagyívű kanyarintással
rendezted ki orrodból a matériát,
s nem tudad kilőni ujjbegyedről,
mérgebben a farzsebedre kented.
Elindultam eléd a lépcsőn,
s közben emlékezetből megállapítottam, hogy
jobb kezeddal cselekedtél.
Így hát érkezéskor ezzel a tudattal
fogtam veled kezét, bal kézzel, mert
mától nálunk így szokás. De
nem lehetek olyan balga,
aki figyelmen kívül hagyja
irgalomra szorultságunkat.
Így vádolom magam,
hogy az Isten vádját megelőzzem,
mert átlát rajtam az Ő ablakából,
s csak fogja erősen szutykos kezem.
Próbál kiragadni fika-leső, szűk látókörömből
az egyetemesebb érvényű, valóságosabb
kérdésekre.*

*Most eljövök az ablaktól,
most nyugalom van,
belopódzó tömjénillat
és a lassú,
halk
lebomlás.*

Csókok

*Olykor a „régí kígyó”
rongyos arcú szolgáit,
máskor Krisztus arcát.
Amannak szaga a dögé,
ennek a Nap leheletéé,
az ébresztésé.
Micsoda különbség!
De az én csókom üveg és egynemű,
silány kukorica.*

Légszomj

*Lassú tűz-lépteid,
ahogy jössz felém,
szétszóródnak a szélben,
s hitbe aprított
kenyér-szavaid
letüdőzöm,
őrizgetem
egy napra elegendő
rózsa-oxigénem.*